

forpligter sig til paa en Grund, som bestemmes ved nærmere Forhandling, og som anslaaes til en Værdi af 350,000 Kr., at opføre en Bygning til Brug for Københavns Politi", maa jeg tilstaa, at jeg staaer ganske uforstaaende overfor denne Bestemmelse. Hvorfor skal en saadan Grundts Værdi anslaaes til 350,000 Kr.? Det, det gælder om, er at faa en Bygning, som for det første ligger paa et passende Sted og dernæst har en passende Størrelse, men paa forskellige Steder indenfor Københavns Kommune er Grundene i højst forskellig Pris, og det er ligegyldigt, om Prisen er 350,000 Kr. eller noget andet, der er intet i Overenskomsten, der er afhængigt af denne Pris. Det er altsaa en overflødig Bestemmelse; det vil være umuligt at undlade at modtage en Grund f. Eks. til 200,000 Kroners Værdi eller endnu mindre, naar den havde en saadan Størrelse og en saadan Beliggenhed, at den var tjenlig. Endvidere er det mig ufateligt, hvorledes man, hvis der har været Jurister med til at affatte denne Overenskomst, foruden dette ogsaa har kunnet tage det sidste Stykke med: „Ombygning og senere Vedligeholdelse af de nuværende Bygninger til Brug for Retterne er Kommunen uvedkommende“, da det er en Ting, som følger ganske af sig selv i Henhold til det øvrige.

Men, som jeg sagde før, det Lovforslag, der her foreligger for os, er overfladisk gjort. Hvis det var en Byggesagfører, som vilde have mig til at gaa i Tøjet paa en saadan Ordning, kunde han maaske faa mig til det, hvis jeg ikke passede paa, men det vilde dog rimeligvis ikke lykkes. Det ærede Medlem, der nylig talte, sagde endog, at vi maatte være belavede paa, at Udgiften ikke blev det, der staaer nævnt her i Lovforslaget, 1½ Mill. Kr., men at vi maaske kom til at multiplicere denne Sum, saa vidt jeg erindrer, med et temmelig betydeligt Tal. Altsaa, det ærede Medlem har den Tro eller forudser den Mulighed, at vi kommer op til 3, 4, 5 Millioner, naar dette Byggeforetagende virkelig skal gennemføres. Jeg tør ikke modsige det ærede Medlem. Jeg ved blot, at det er en Erfaring, at naar man først begynder at røre ved en gammel Bygning, og det maa man gøre her, endda ved flere Bygninger, til gennemgribende Forandringer, lader det sig ikke paa Forhaand sige, hvor man ender, hvad Udgifter angaar. Det synes, som om disse Udgifter med Flid er satte saa lavt som muligt. Men det ærede Medlem faar sikkert Ret i, at den

her fremsatte Plan kræver Beløb, som er større end de Beløb, for hvilke man kunde tilvejebringe tilfredsstillende Lokaler for Retterne, hvis man gik til en Nybygning og fastholdt den Tanke, som det Udvalg, der tidligere har været nedsat om denne Ting, og som bestod af Retternes Formænd og Politidirektøren og i et enkelt Tilfælde tillige af Formanden for Sø- og Handelsretten, foreslog. Hvis man gjorde det, vilde man ganske vist komme op til betydelige Udgifter, men man vil sikkert komme op til noget lignende efter dette Lovforslag og faar saa dog noget utilfredsstillende.

For de to Udvalg, som tidligere har været nedsatte, maa der fra Retternes Side være fremkommet Angivelse af de Arealer, som er nødvendige, hvis vi skal til at gennemføre den nye Retsplejelov, og det er jo Grundlaget for det hele. Der maa af disse sagkyndige være udarbejdet i Enkeltheder en Oversigt over, hvad de forskellige Retter kræver til deres Brug, og det er formodentlig paa Grundlag deraf, at det ogsaa har vist sig ved de tidligere Beregninger, at Udgiften blev meget betydelig, men der foreligger intet her i Motiverne, der oplyser, hvilke Krav der stilles saavel af Byretten som af Østre Landsret, intet! Der staaer kun, at efter at man har haft de tidligere Indstillinger fra disse Udvalg, har Justitsministeriet selv beskæftiget sig med Planen, og Resultatet af den foretagne Undersøgelse blev, at der med passende Økonomisering „vistnok — i alt Fald i det væsentlige —“ vilde kunne tilvejebringes de nødvendige Rets- og Kontorlokaler for begge Retterne paa den her foreslaaede Maade. Dette er meget for løst. Vi kan ikke nøjes med, at man „vistnok“ kan gennemføre et eller andet. Det er Forslagsstilleren, Ministeren, der siger „vistnok“. Vi maa have at vide, hvorvidt Planen kan gennemføres eller ikke kan gennemføres. Der kan imidlertid ingen Tvivl være om, at den kan ikke gennemføres. Ejendommene i Lavendelstræde har jeg tilfældigvis haft nærmere Kendskab til baade den Gang, de blev benyttede til Privatlejligheder, og nu, efter at Belysningsvæsenet har taget dem i Brug. Jeg tør sige, at der vil ikke findes mange Mennesker, som mener, at det vil være muligt i disse Ejendomme at tilvejebringe blot nogenlunde tilfredsstillende Lokaler for — saa vidt jeg kan skønne — 8 à 9 Afdelinger af Byretten. Det vil være komplet umuligt at faa tilfredsstillende Rum derovre. Ser man nærmere paa